

A THE NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐJE

MARY KUBICA

A JÓ KIŽLÁNY ÍRÓJÁTÓL

A FOĐADOTT LÁNY

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkedészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Mary Kyrychenko, 2015 – Harlequin Magyarország Kft., 2016

A mű eredeti címe: *Pretty Baby* (Mira Books)

• *Magyarra fordította:* Gärtner Zita

Nyomtatásban megjelent: Harlequin, 2016

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-407-266-9

- *Borítóterv:* Magán Sarolta
- *Kép:* iStockphoto
- *A szerző fotója:* Sarah Jastre

A HarperCollins® a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2016

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

„Izgalmas és tanulságos.”
(LA Times)

„Hipnotikus pszichothriller.”
(People magazin)

„Hipnotikus, és minden, csak nem kiszámítható.”
(Kirkus)

„Remek pszichothriller... lenyűgöző.”
(Publishers Weekly)

„Ez a könyv remek ürügy álmatlanságban szenvedőknek,
hogy egész éjjel fenn maradjanak.”
(Kirkus Reviews)

„Mesterien szőtt, feszült történet... ez nem a szokványos játék
pszichopatákkal; mindenki súlyosan vétkes, de mélységesen emberi.”
(Vulture)

„Izgalmas és tanulságos... A fogadott lány magasra teszi a lécet a műfajban.”
(LA Times)

„Lenyűgözött Mary Kubica legújabb regénye, *A fogadott lány*.

Minden egyes fejezettel új rétegek tárulnak föl, és új titkokra derül fény, és az olvasó az utolsó lapokig csak találgathat. Ne hagyja ki ezt a magával ragadó és lebilincselő olvasmányt!”
(Maxwell Gregory, Lake Forest Book Store)

„*A jó kislány* írójának új thrillere, *A fogadott lány* gondoskodik róla, hogy a házimunka háttérbe szoruljon. Heidi, Chris és a lányuk, Zoe jómódú család Chicagóban. Hétköznapi életük felbolydul, amikor Heidi befogad magukhoz egy hajléktalan lányt a csecsemő kislányával. Különböző nézőpontokból ismerjük meg a történetet, Heidi, Chris és Willow elmondásában, aki nem akar beszélni a gyermek apjáról vagy a vérfoltokról a trikóján. Nagyon élveztem ezt a csavaros észjárásra valló, modern regényt, és alig várom, hogy továbbiakat olvashassak Mary Kubica tollából.”
(Sharon K. Nagel, Boswell Book Company)

Azoknak, akiket elveszítettem.

Mary Kubica
A fogadott lány

HEIDI

Amikor először megpillantom, a Fullerton állomás peronján áll, és egy gyermeket szorongat a karjában. Megfeszíti a testét, amikor a lila expressz elszáguld előtte Linden irányába. Április nyolcadika van, kilenc fok, és esik. Zuhog vigasztalanul, a szél vad és dühös. A frizurának annyi.

A lány farmert visel, a térdénél hasadás. Khakizöld kabátja vékony, műanyag. Nincs kapucniya, se esernyője. Leszegi az állát, belefúrja a kabátba, és maga elé bámul, miközben ázik az esőben. A körülötte állók ernyők védelmét élvezik, de senki sem ajánlja föl, hogy megosztja vele. A kisbaba csendes, lapul a kabát alatt, mint egy kis kenguru az anyja erszényében. Csapzott, rózsaszín polárrojtok kandikálnak ki a kabát alól, és elhitetem magammal, hogy a gyermek, aki édesen alszik ebben a véleményem szerint tébolyító helyzetben – csontig hatoló hideg, dübörgő szerelvények –, egy kislány.

Nyúzott, barna, régimódi bőrkoffer áll az átázott, fűzős bakancsa mellett.

Nem lehet több tizenhat évesnél.

Sovány. Alultáplált, mondom magamnak, de lehet, hogy egyszerűen csak sovány. Lóg rajta a ruha. Lötyög a farmer, túl nagy a kabát.

A hangosbeszélő érkező vonatot jelez, és begördül az állomásra a barna járat. Egy csomó reggeli csúcsban ingázó megindul a száraz, meleg vonat felé, de a lány nem mozdul. Egy pillanatig tétovázom – késztetést érzek, hogy tegyek *valamit* –, ám aztán a többi tétlenhez hasonlóan fölszállok, lehuppanok egy ülésre, nézek kifelé az ablakon, miközben bezárulnak az ajtók, és elindulunk, hátrahagyva a lányt és gyermekét az esőben.

Mégis egész nap velem marad.

Chicago gyorsvasútpályák által körbefont belvárosában, a Hurokban szállok le a vonatról, az Adams/Wabash állomáson, kiaraszolok, le a lépcsőn a vizes utcára, a maró szennyvízszagba, amely a városi utcasarkokon terjeng, ahol galambok tipegnek vagy köröznek szeméttárolók és otthontalanok mellett meg a vonattal A-ból B pontba rohanó városiak milliói között.

Hosszú perceket töltök – felnőtt írásoktatásról szóló megbeszélések és érettségi előkészítők és egy mumbai férfi angol mint idegen nyelv korrepetálása között – azzal, hogy elképzelem a lányt meg a gyereket, ahogy az állomáson töltik az időt, nézik a magasvasút, az „L” jövő-menő szerelvényeit. Történeteket találok ki. A gyerekeknek fáj a hasa, és csak akkor alszik, ha mozgásban van. Az érkező vonatok keltette rezgések az alvás kulcsa. A nő esernyőjét – látom magam előtt: élénkpiros, rikító sárga százsorszépekkel – megtépázta egy durva szélroham, kifordította, ahogy az történni szokott az ilyen időben. Tönkrement. Ernyő, gyerek, bőrönd – több volt, mint amit két kézzel vinni tudott. A gyereket természetesen nem hagyhatta hátra. És a bőröndöt? Mi lehetett abban a bőröndben, ami fontosabb, mint egy ernyő egy ilyen napon? Lehet, hogy egész nap ott állt és várt. Lehet, hogy nem is ő ment valahova, hanem valakit várt.

Vagy lehet, hogy fölszállt a piros járatra másodpercekkal azután, hogy a barna eltűnt szem elől.

Amikor este hazafelé tartok, már nincs ott. Chrisnek nem beszélek róla, mert tudom, mit mondana: mi közünk hozzá?

Segítek Zoe-nak a matekházival a konyhaasztalnál. Azt mondja, utálja a matekot. Nem csodálkozom. Zoe mostanában nagyjából mindent utál. Tizenkét éves. Nem vagyok benne teljesen biztos, de úgy emlékszem, nálam a „mindent utálok” időszak jóval később, tizenhat-tizenhét éves koromban jött el. De mostanában minden korábban jön. Én játszani jártam az óvodába, megtanulni a betűket. Zoe olvasni tanult meg ugyanott, és zavarba ejtő technikai jártasságot szerzett. Fiúk és lányok hamarabb lépnek be a kamaszkorba, esetenként akár két évvel is hamarabb, mint az én korosztályom. Tízéveseknek mobiljuk van, hét-nyolc éves lányoknak mellük.

Chris megvacsorázik, aztán eltűnik a dolgozószobában, mint mindig, hogy unalmas,

agytompító kimutatások fölött görnyedjen jóval azután is, hogy mi Zoe-val már lefeküdtünk.

Másnap újból ott van. A lány. És megint esik. Még csak április második hetében járunk, de a meteorológusok máris rekordmennyiségű csapadékról beszélnek a hónapban. A legesősebb április emberemlékezet óta. Előző nap 15 mm-t mértek az O'Hare-en egyetlen nap leforgása alatt. Kezd befolyjni a pincékbe, meggyűlik az alacsonyan fekvő városi utcák mélyedéseiben. A repülőjáratok késnek, vagy törlik őket. *Esős április, virágos május*, mondom magamnak, és belebújok a krémszínű, vízálló anorákomba meg egy gumicsizmába, hogy eltúrázzak a munkahelyemre.

Ugyanaz a szakadt farmer, khakizöld dzseki és fűzős bakancs van rajta. A lába mellett ott a vén bőrönd. Reszket a csípős időben, a baba nyugtalan és nyűgös. Rázogatja, hintáztatja, föl és le, föl és le, és leolvasom a szájáról: „Ssss” – csitítja. Hallom magam mellett a túlméretezett esernyők alatt tűzforró kávéjukat szürcsölgető asszonyok megjegyzéseit: „Nem lenne szabad kihoznia a kicsit. Ilyen időben! Elment az esze annak a lánynak? Hol a baba sapkája?”

Elszáguld a lila járat, begördül a barna, megáll, és a tétlenek besorolnak, mintha futószalagon haladó termékek lennének.

Tétovázom, ismét, szeretnék *tenni valamit*, ugyanakkor nem akarok tapintatlan vagy sértő lenni. A segítőkészséget egy hajszál választja el a tolakodástól, és én nem akarom átlépni ezt a vonalat. Millió oka lehet annak, amiért itt áll a bőrönddel meg a gyerekekkel az esőben, millió más oka, mint az az aggasztó lehetőség, amelyet sehogyan sem bírok kivenni a fejből: hogy nincs otthona.

Olyan emberekkel dolgozom, akik gyakran szegénységben élnek, többnyire bevándorlók. Chicagóban lehangoló az analfabetizmus. A felnőtt lakosság nagyjából harmada nem tud rendesen írni-olvasni, ami azt jelenti, hogy nem tudnak kitölteni egy jelentkezési lapot egy állásra. Nem tudják elolvasni az útmutatásokat, és nem tudják, az „L” melyik megállója az övék. Nem tudnak segíteni a gyereküknek megírni a leckét.

A szegénység arca komor: labdává gömbölyödött öregasszonyok a parkok padjain, földi javaikat egy bevásárlókocsiban tolják maguk előtt, miközben a kukákban kotorásznak ennyivaló után; felhőkarcolók tövében meglapulva alvó emberek a leghidegebb januári napokon, fásult testüknek döntve kartonlap felirattal: *Kérem, segítsen! Éhes vagyok. Isten áldja meg!* A szegénység áldozatai lerobbant lakásokban élnek, veszélyes negyedekben; a táplálkozásuk egészségtelen – legjobb esetben, de gyakran éheznek. Alig vagy egyáltalán nem részesülnek egészségügyi ellátásban, rendszeres védőoltásokban; a gyerekeik alulfinanszírozott iskolákba járnak, viselkedési zavarok alakulnak ki náluk, erőszakos cselekedeteket látnak. Nagyobb a kockázata, egyebek mellett, hogy fiatalon szexuális kapcsolatra lépnek, és újrameződik a kör. Tinédzserkorú lányok fejletlen csecsemőknek adnak életet, akik nem részesülnek rendes orvosi ellátásban, nem kapják meg a szükséges oltásokat. Megbetegszenek. Éheznek.

Chicagóban a szegénység az afroamerikai és a spanyol ajkú lakosság körében a legmagasabb. De ez nem jelenti azt, hogy egy fehér lány ne lehetne szegény.

Mindez átsuhan az agyamon abban a tized másodpercben, miközben vívodom, mit tegyek. Segítsek a lánynak? Szálljak föl a vonatra? Segíteni. Fölszállni. Segíteni.

De hirtelen, legnagyobb meglepetésemre, a lány beszáll. Besurran az ajtón, s egy másodperccel később követi a gépi figyelmeztetés – *bing-bong, ajtók záródnak* – meg én, aki azon tűnődöm, vajon hová megyünk, a lány, a kisbaba meg én.

Zsúfolt a szerelvény. Egy férfi fölemelkedik, és kegyesen fölkínálja az ülőhelyét a lánynak. Szó nélkül elfogadja, lekucorodik a fémpadra egy hosszú, fekete kabátos stréber mellé, aki úgy néz a gyerekekre, mintha legalábbis földönkívüli lenne. Az utasok belemélyednek szokásos reggeli tevékenységükbe, lógnak a telefonon, laptopon vagy egyéb kutyukon, regényt olvasnak, újságot, a reggeli eligazítást; szopogatják a kávéjukat, és bámulnak ki az ablakon a borús időbe belevesző városra. A lány óvatosan kibontja a gyereket a kenguruerszényből. Széthajtogatja a rózsaszín takarót, és csodával határos módon a takaró alatt a kisbaba száraznak tűnik. A szerelvény az Armitage állomás felé zakatol, téglapületek és három-négy emeletes házak mögött vágat, oly

közel a lakásokhoz, hogy el tudom képzelni, hogyan rázkódnak meg mindannyiszor, amikor elhúzza az „L”, csörögnek a poharak a szekrényben, a tévé hangját elnyomja a kerekek kattogása, néhány percenként egész áldott nap és mélyen az éjszakába nyúlón. Elhagyjuk Lincoln Parkot, beérünk az óvárosba, és valahol útközben a gyerek elcsitul, sírása halk nyöszörgéssé csendesedik, amitől az utazóközönség láthatóan megkönnyebbül.

Kénytelen vagyok távolabb állni a lánytól, mint szeretnék. Miközben megfeszített izmokkal igyekszem egyensúlyozni a kiszámíthatatlanul rázkódó szerelvényen, emberek és aktatászkák közt leselkedve egy-egy pillanatra látom őket. Makulátlan, egyébként fehér bőr, most foltosan kivörösödve a sírástól. Az anya beesett arca. Fehér rugdalózó. Mohó, kiéhezett cumizás. Üres szemek. Elmegy mellettük egy asszony, és megjegyzi: „Milyen helyes baba!” A lány mosolyt erőltet az arcára.

Nem természete a mosolygás. Zoe mellé képelem, és tudom, idősebb nála: egyrészt reménytelenség tükröződik a szemében, másrészt hiányzik belőle Zoe nyilvánvaló sérülékenysége. És persze ott van a baba (meggyőztem magam, hogy Zoe még mindig azt hiszi, gólya hozza a kisbabákat), noha az üzletember mellett a lány eltölpül, maga is gyermek. A haja felemás, egyik oldalon felnyírva, a másikon vállig ér. Sészinű, mint egy megsárgult, öreg fénykép. Vörös csíkok vannak benne, nem a természetes színe. Erős, sötét szemfestékét elmaszatoalta az eső, és elrejtik a hosszú frufu összetapadt szálai.

A Hurokhoz közeledve lassít a vonat, dülöngélve kanyarog. Nézem, hogy a baba ismét eltűnik a rózsaszín pokrócban, majd a nejlonkabát alatt, és fölkészülök, hogy mindjárt megérkezem. A lány előttem száll le, a State/Van Burennél, és én az ablakon át nézem, próbálom követni a szememmel a tömegben, amely ebben az órában megtölti a város utcáit.

Persze hamarosan szem elől vesztem, egyszerűen eltűnik.

CHRIS

– Hogy telt a nap? – kérdezi Heidi, amikor belépek az ajtón.

Erős köményszag üdvözl, a hírek karattyolása a nappaliból, meg a magnó üvöltése Zoe szobájából. A vezető hír: rekordesőzés sújtja a Közép-Nyugatot. Az ajtó mellett vizes cuccok: kabátok és ernyők és cipők. Magam is hozzájárulok a gyűjteményhez, kirázom a hajamból a vizet, mint egy ázott kutya. A konyhába lépve csókot nyomok Heidi arcára, inkább megszokásból, mint kedvességéből.

Heidi már pizsamában van: piros kockás flanel, gesztenyebarna haja természetes hullámaint lelapította az eső. Kontaktlencse helyett szemüveg.

– Zoe! – kurjant. – Kész a vacsora! – Habár esély sincs rá, hogy a lányunk meghallja a folyosó végén levő szobájában, zárt ajtón keresztül, a magnóból harsogó fiúbanda mellett.

– Mi a vacsora? – kérdem.

– Csili. Zoe!

Szeretem a csilit, de amit Heidi manapság főz, az vegetáriánus csili, amelybe nem csupán fekete babot, vörös babot meg csicseriborsót (meg a jelek szerint köményt) tesz, hanem úgynevezett *vegetáriánus húsmorzsalékot* is, hogy úgy nézzen ki, mintha hús lenne benne, tehát nélkül. Tálakat kap elő a szekrényből, és elkezdi osztani a csilit. Heidi nem vegetáriánus. De amióta két héttel ezelőtt Zoe nyavalyogni kezdett a húspan levő zsír miatt, Heidi a család nevében úgy döntött, hogy egy időre mellőzzük a húst. Azóta ettünk vegetáriánus húskenyeret és spagettit vegetáriánus húsgombócokkal és vegetáriánus hamburgert. De húst nem.

– Szólok neki – mondom, és végigmegyek lakásunk keskeny folyosóján.

Bekopogok a lüktető ajtón, majd Zoe jóváhagyása birtokában bekukkantok, szólok, hogy kész a vacsora, mire ő azt mondja, oké. Baldachinos ágyán hever egy sárga dossziéval az ölében, amelynek az elejét teleragasztotta mindenféle kamaszkorú celebek újságból kivágott képeivel. Gyorsan becsapja, amikor belépek, és a szociális ismeretek tanulókártyákért kap, amelyek elhagyatva fekszenek mellette.

Nem említem a morzsalékot. A saját szobánk felé vezető úton belebotlok a macskába, és közben meglazítom a nyakkendőmet.

Pár perccel később a konyhaasztal körül ülünk, és Heidi ismét aziránt érdeklődik, hogy telt a napom.

– Jól – mondom. – És neked?

– Utálom a babot – közli Zoe, miközben belemeríti a kanalát a csilibe, és visszacsurgatja a tartalmát a tálba.

A nappaliban a tévé le van halkítva, de azért a szemünk folyvást arra kalandozik, tőlünk telhetőleg igyekszünk szájról olvasva követni az esti híreket. Zoe hátradől a székén, nem hajlandó enni, klónozott mása Heidinek, a kerekded arcuktól kezdve a hullámos hajukig és barna szemükig mindenben egyformák, még a rajzos, telt ajkuk és a pisze orrukon virító szeplők is.

– Mi mindent csináltál? – kérdezi Heidi, és gondolatban elfintorodom, mert nem akarom újból átélni a napot, az ő történetei pedig – menedékkérő szudáni menekültek és írástudatlan felnőtt emberek – lehangolóak. Nem vágyom másra, csak csendre, hogy szájról olvasva megnézhessem a híreket.

Mindazonáltal mesélek neki egy ügyfél-átvilágítási felkérésről meg egy vásárlási megállapodástervezetről és egy embertelenül korai konferenciabeszélgetésről egy hongkongi ügyféllel. Hajnali háromkor kiosontam a hálószobából, amelyen Heiddel osztozunk, átmentem a dolgozószobába telefonálni, majd amikor befejeztem, lezuhanyoztam, és elmentem dolgozni, jóval azelőtt, hogy Heidi vagy Zoe ébredezni kezdtek volna.

– Reggel megyek San Franciscóba – emlékeztetem.

Bólint.

– Tudom. Mennyi időre?

– Egy éjszaka.

Aztán én érdeklődöm a napja iránt, és Heidi mesél egy fiatalemberről, aki hat hónappal ezelőtt emigrált Indiából az Egyesült Államokba. Mumbai egyik nyomornegyedében élt – *Dharaviban*, *hogy pontosak legyünk, a világ egyik legnagyobb nyomornegyedében*, magyarázza Heidi, és a hazájában kevesebb mint két USA-dollárt keresett naponta. Mesél az illemhelyekről, hogy kevés van belőlük, azok is messze egymástól. A lakók inkább a folyóra járnak. Heidi segít ennek a fura nevű fiúnak, Aakarnak, elsajátítani a nyelvtant. Ami nem könnyű.

– Az angolt egyáltalán nem könnyű megtanulni – emlékeztet.

Tudom, mondom.

A nejemnek vajból van a szíve. Amit imádni való tulajdonságnak találtam, amikor megkértem a kezét, de tizennégy évnyi házasság után valahogy föláll a szőr a hátamon a *bevándorló* és a *menekült* szavak hallatán, leginkább azért, mert biztos vagyok benne, hogy velük többet törődik, mint velem.

– És neked, Zoe, milyen volt a napod? – érdeklődik Heidi.

– Szívás – dohog Zoe magába roskadva, és úgy bámulja a csilit, mintha kutyaszar lenne, én pedig röhögök magamban. Legalább egyikünk őszinte. Helyesbíték: az én napom is szívás volt.

– Miért volt szívás? – kérdezi Heidi. Imádom, amikor Heidi kiejti a száján a *szívás* szót. Olyan mesterkélt hangzik, hogy az már komikus. Normál esetben csak nyalókával vagy szívószállal összefüggésben használja ezt az igét. – Miért nem eszel? – kérdi aztán. – Túl csípős?

– Mondtam. Utálok a babot.

Öt évvel ezelőtt Heidi emlékeztette volna arra, milyen sok gyerek éhezik Indiában vagy Sierra Leonében vagy Burundiban. De manapság már az is komoly teljesítmény, ha sikerül rávenni Zoe-t, hogy egyen *valamit*. Vagy utál mindent, vagy tele van zsírral, mint a hús. Tehát morzsalékot eszünk.

Az aktatáskám mélyén – amely a bejárati ajtó mellett áll a földön – csörögni kezd a telefonom, és Heidi meg Zoe rám néznek, azt latolgatják, vajon eltűnök-e vacsora közepén a telefonnal a dolgozószobámba, az egykori harmadik hálószobába, amelyet átalakítottunk, amikor világossá vált, hogy nem lesz több gyerekünk. Még most is rajtakapom néha, amikor bejön, hogy végigjártatja a szemét a sötétbarna irodabútoron – íróasztal, könyvespolc, a kedvenc bőr karosszékem –, és valami egészen mást lát a helyén: kiságyat, pelenkázót, vidáman ágaskodó plüssállatokat a falak mentén.

Heidi mindig nagy családot akart. Csak hát nem úgy alakultak a dolgok.

Ritkán sikerül elfogyasztani egy gyors vacsorát a telefonom utálatos csörgése nélkül. Attól függően, milyen az este, a hangulatom – vagy ami lényegesebb, Heidi hangulata –, vagy hogy épp milyen vészhelyzet alakult ki napközben az irodában, vagy fölveszem, vagy sem. Ma este cáfolat gyanánt befalok egy újabb kanál csilit, és Heidi édesen elmosolyodik, amit úgy értelmezek: *köszönöm*. Heidinek van a legédesebb mosolya, cukormázás finomság. Egész lénye mosolyog, nem csupán a szépen ívelt ajka. Amikor mosolyog, eszembe jut a megismerkedésünk, egy jótékonysági bálon a városban. Váll nélküli vintage túllruhát viselt – pirosat, mint a rúzsa. Egy műalkotás volt. Egy remekmű. Még főiskolára járt, abba a nonprofit intézménybe, amelyet mostanság jószerivel ő működtet. Hajdanán, amikor gyerekjáték volt az éjszakázás, és bőven elég volt négy óra alvás. Hajdanán, amikor egy harmincéves öregnek számított, olyan öregnek, hogy meg se fordult a fejemben, milyen lesz harminckilencnek lenni.

Heidi szerint túl sokat dolgozom. Számomra a hetvenórás munkahét a normális. Van, amikor éjjel kettő után érek haza; van, amikor itthon vagyok, de a dolgozószobában virrad rám a hajnal. A telefonom a nap és az éjszaka bármely órájában csöröghet, mintha ügyeletes orvos lennék, nem pedig olyasvalaki, aki fúziókkal és akvizíciókkal foglalkozik. Ám Heidi egy nonprofit ügynökségnél dolgozik – csupán egyikünk keresi meg a pénzt a Lincoln Park-i lakásra, Zoe drága magániskolájára és későbbi tanulmányaira.

A telefon elnémul, Heidi pedig Zoe-hoz fordul. Többet akar hallani a napjáról.

Kiderül, hogy Mrs. Peters, a hetedikes földrajztanár nem volt benn, és a helyettes totál... Zoe elhallgat, valami jobb jelzőt keres annál, amit a szarházi kiskamaszok a fejébe ültettek... totál *banya* volt.

– Miért? – kérdezi Heidi.

Zoe kerüli a tekintetét, a csilit bámulja.

– Nem tudom. Egyszerűen az volt.

Heidi iszik egy korty vizet, és fölveszi azt a kerek szemű, kíváncsi arckifejezést. Ugyanazt, amit én is megkaptam, amikor megemlítettem a hajnali telefonbeszélgetést.

– Utálatos volt?

– Nem igazán.

– Túl szigorú?

– Nem.

– Túl... ronda? – vetem be, hogy oldjam a hangulatot.

Heidi kíváncsisága néha megnehezíti a dolgokat. Elhitette magával, hogy érdeklődést kell mutatnia (túlzott érdeklődést, véleményem szerint), és akkor Zoe biztosnak érzi a szülei szeretetét, miközben belép a *viharos tinédzserkorba*, ahogy Heidi nevezi. A magam részéről arra emlékszem viharos tinédzserkoromból, hogy szabadulni akartam a szüleimtől. Ha követtek, még gyorsabban futottam. De Heidi könyveket vett ki a könyvtárból: pszichológiai könyveket a gyermeki fejlődésről, a szeretetteljes nevelésről, a boldog család titkáról. Eltökélt szándéka, hogy tökéletes munkát végez.

Zoe kuncog. Amikor ezt csinálja – nem gyakran fordul elő –, megint hatéves lesz, tökéletesen tiszta, huszonnégy karátos arany.

– Nem – feleli.

– Egyszerűen csak... banya? Egy ronda, vén banya – mondom. Félretolom a fekete babot, és keresek valami mást. Paradicsomot. Kukoricát. Roncsvadászat a csiliben. A vega morzsákat messzire elkerülöm.

– Igen, valahogy úgy.

– És még mi? – kérdezi Heidi.

– Hm? – Zoe batikolt pólót visel, amelyre a *love* és *peace* szavak vannak ráírva rikító rózsaszínnel. Meg csillámmal. A haját mesterkélt, féloldalas lófarokba fogta, ami nincs összhangban a kusza fogsorán viselt narancssárga fogszabályzóval. A bal karját összevissza firkálta: békejelek, a saját neve, egy szív. Az *Austin* név.

Austin?

– És még mi volt szívás? – tudakolja Heidi.

Ki az ördög az az Austin?

– Ebédnél Taylor kiöntötte a tejet. Egyenesen a matekkönyvemre.

– Túlélte a könyv? – firtatja Heidi.

Taylor Zoe legjobb barátnője, „örök” barátja nagyjából négyéves koruk óta. Van egyforma „örök barátság” nyakláncuk, naná, koponyás. Zoe-é lime-zöld, és éjjel-nappal viseli. Taylor anyja Jennifer, Heidi legjobb barátnője. Ha jól emlékszem, a városi parkban ismerkedtek meg, két kislány a homokozóban, az anyukák ugyanazon a padon fújják ki magukat. Heidi a sors kegyének nevezi. Bár én úgy emlékszem, valójában Zoe homokot szórt Taylor szemébe, és azok az első percek egyáltalán nem voltak olyan felhőtlenek. Ha Heidinél nem lett volna egy üveg víz, amivel lemossa a homokot, és Jennifer nem vágyott volna kétségbeesetten rázúdítani valakire az éppen zajló válása részleteit, akkor lehet, hogy a történet egészen más véget ér.

– Nem tudom – felel Zoe. – Talán.

– Kell másikat venni?

Semmi válasz.

– Történt még valami? Valami jó?

Zoe megrázza a fejét.

Ez volt tehát, dióhéjban, a nap, melyet Zoe szívásnak titulált.

Zoe engedélyt kap felállni az asztaltól anélkül, hogy megette volna a csilit. Heidi rábeszéli, hogy kapjon be pár falat kukoricás muffint és igyon egy pohár tejet, majd a szobájába küldi, hogy fejezze be a leckét, miáltal kettesben maradunk. Ismét csörög a telefonom. Heidi felugrik, hogy nekiálljon mosogatni, én pedig tétovázom, nem tudom, távozhatok-e. Inkább fölkapok pár tányért, és odaviszem Heidinek, aki a hulladékdarálóval eteti meg Zoe adagját.

– Jó volt a csili – hazudok.

Nem volt jó. Fölstószolom a tálakat a konyhaszekrényen, hogy Heidi leöblítthesse őket, és megállok mögötte, kezem a piros kockás flanelre simul.

– Kik mennek San Franciscóba? – kérdezi.

Elzárja a vizet, és megfordul, én pedig hozzásimulok, felidézem a meghittséget, amikor vele vagyok, ami annyira belénk ivódott, hogy már természetes, megszokás, magától értetődő. Vele éltem le az életem majdnem felét. Tudom, hogy mit fog mondani, mielőtt kimondaná. Ismerem a gesztusait, a jelentésüket. Ismerem a hívogató pillantását, amikor Zoe egy barátnőjénél alszik, vagy már rég lefeküdt. Tudom, hogy most, amikor átölel, magához húz és a hátam mögött összekulcsolja a kezét, e mozdulat nem vonzalmat fejez ki, hanem birtoklást.

Enyém vagy.

– Csak egypáran megyünk az irodából – felelem.

Megint a nagy, kíváncsi szemek. Hallani akarja a részleteket.

– Tom – mondom – meg Henry Tomlin. – Aztán habozok, és valószínűleg ez árul el. – Cassidy Knudsen – vallom be jámboran, úgy mondom ki a nevét, mintha Heidi nem tudná, ki az. Cassidy Knudsen, a k nem ejtendő.

Heidi karja lehanyatlak, és visszafordul a mosogató felé.

– Ez egy üzleti út – emlékeztetem. – Szigorúan üzleti – mondom, és a hajába temetem az arcom. Eperillata van, édes, lédús eper, és városi szagok keveréke vegyül bele: az utcák szennye, idegenek a vonaton, az eső dohos lehelete.

– Ezt ő is tudja? – kérdezi Heidi.

– Feltétlenül megmondom neki – válaszolok.

És amikor a beszélgetés elül, s a mosogatógépbe nem túl finoman behajigált edények zörgését leszámítva csend ereszkedik közénk, megragadom a lehetőséget, és eloldalgok a hálósobába pakolni.

Nem tehetek róla, hogy van egy szemrevaló kolléganőm.

HEIDI

Amikor reggel felébredek, Chris már elment. Mellettem, a viharvert éjjeliszekrényen egy bögre kávé, langyos és valószínűleg émelyítő a mogyorós tejportól, de mégis kávé. Felülök az ágyban, megragadom a bögrét és a távirányítót, és a tévét életre keltve belebotlom az aznapi időjárás-jelentésbe: eső.

Amikor végül kitámolygok a konyhába, a folyosón elhaladva Zoe iskolai portréi előtt óvodától kezdve hetedikig, a lányomat ott találom, amint épp tejet és gabonapelyhet tölt egy tálba.

– Jó reggelt! – mondom, mire összerezzzen. – Jól aludtál? – kérdezem, és óvatos puszit nyomok a homlokára.

Megdermed, mostanában zavarba jön az érzélgősségtől. Az anyjaként mégis szükségét érzem, hogy kimutassam az érzelmeimet, egy föltartott hüvelykujj – vagy egy lopott kézrázás, ahogy Chrisszel szokták csinálni – egyszerűen nem elég, úgyhogy megpusztilom, és érzem, hogy elhúzódik, én pedig tudom, hogy átadtam neki a napi szeretetadagomat.

Zoe már az iskolai egyenruhát viseli: rakott szoknyás, kockás kötényruhát és sötétkék kardigánt meg a hasított bőrből készült, pántos Mary Jane cipőjét, amit utál.

– Ja – felel, és a konyhaasztalhoz viszi a tálkáját.

– Egy kis gyümölcslé?

– Nem vagyok szomjas. – De látom, a szeme sarkából a kávéfőzőt méregeti. Ezt az ajtót már kinyitotta, ám én határozottan becsuktam. Egy tizenkét évesnek még nincs arra szüksége, hogy ajzószerrel indítsa a napot. Én viszont csordultig töltöm a bögrémet, tejszínt lötytyintek bele, leülök Zoe mellé egy púpozott adag gabonapehellyel, és megpróbálok az előttünk álló napról társalogni. Igenek, nemek és nem tudomok zúdulnak rám, majd Zoe elvágat fogat mosni, és magamra maradok a konyha csöndjében, csak az esőcseppek dobolnak egyenletesen az ablakfülke üvegén.

Nekivágunk az ázott világnak. A lépcsőházban egy szomszédal találkozunk. Graham. Az órája gombjait nyomogatja, a ketyere pedig csipogással és fütyüléssel válaszol. Mosolyogva nézi, láthatóan elégedett.

– Nahát, hölgyek, micsoda kellemes meglepetés! – bájolog a legdekadensebb mosollyal, amit valaha embernél láttam.

Szőke haja fénylő homlokára tapad, e fürtök rövidesen katonásan égnek fognak meredni egy bőséges adag zselének köszönhetően. Csuromvíz, bár hogy az esőtől vagy az izzadságtól, azt nem tudnám megmondani.

Most ért haza a reggeli tóparti futásából talpig Nike-ban és a méregdrága órában, amely méri a megtett utat és a tized másodperceket. Az öltözéke túlságosan is tökéletes: a kabát lime-zöld csíkjá a cipőjén folytatódik. Graham az a típus, akit metroszexuálisnak neveznek, noha Chris szerint ennél többről van szó.

– Jó reggelt, Graham! – üdvözlöm. – Milyen volt a futás?

Nekidől a fehér faburkolatos, búzasárga falnak, és egy korty vizet spriccel a szájába a kulacsából, mielőtt válaszolna:

– Fenséges.

Kéjes arckifejezése láttán Zoe elpirul. Lesüti a szemét, valami nem létező koszt dörzsöl le egyik cipőjével a másíkról.

Graham egy harmincvalahány éves árva, aki azért lakik ebben a házban, mert a mellettünk levő lakást rá hagyta az anyja, amikor évekkal ezelőtt meghalt, Graham pedig, rámenős módon több százezer dolláros kártérítést is szerzett a kórháztól az anyai örökség mellé, amit aztán szép lassan elpazarolt puccos órákra, drága borokra és fényűző lakberendezésre.

Eredetileg úgy tervezte, hogy eladja a lakást, de aztán ehelyett beköltözött. Bútorszállító kocsik érkeztek, lecserélte a mama eklektikus bútorait és tárgyait a saját modern cuccaira,

amelyek oly fényesek és divatosak voltak, mintha egy lakberendezési magazin elevenedett volna meg: letisztult formák, sima vonalak, természetes színek. Graham minimalista, a lakás spártai, a padlón szétszórt papírlapoktól eltekintve.

– Meleg – jelentette ki Chris, mikor először tettük be a lábunkat Graham újonnan berendezett lakásába. – A fickó meleg. – Chrisnek nem csupán a berendezés tűnt föl, hanem a szándékosan nyitva hagyott, ruhákkal teli szekrények is. – Több ruhája van, mint nekem. Majd meglátod: meleg.

És mégis, Grahamhez rendszeresen jöttek hölgylátogatók, gyönyörű nők, akiktől még nekem is elállt a szavam. Szőke hajú, természetellenesen kék szemű, Barbie baba testű nők.

Mikor Graham beköltözött, Zoe totyogós kisgyerek volt. Mint muslicák a túlérett banánhoz, egyből vonzódott hozzá. Szabadúszó íróként Graham sokat volt otthon, üveges szemmel bámulta a képernyőt, önbizalomhiány és koffeinmérgezés közt őrlődve. Nem egyszer megmentette a helyzetet, amikor Zoe megbetegedett, de sem Chris, sem én nem tudtunk otthon maradni. Föültette a rojtos kanapéjára, és rajzfilmeket néztek együtt. Ő az, akihez bekopogok, ha kell egy kanál vaj vagy valaki, aki tartja az ajtót. Amellett mestere a leírásoknak, segít Zoe-nak az angolleckével, amikor Chris meg én nem boldogulunk vele. Szakértő módon fűszerez pulykát, amire én akkor jöttem rá, hogy nem tudok, amikor az anyósoméknak szánt hálaadási vacsora előkészületeinek háromnegyedénél tartottam.

Egy szó, mint száz: Graham jó barát.

– Egyszer ti is velem jöhettétek – mondja Graham a futást illetően. A derekára csatolt több üveg vízre nézek, és arra gondolok, jobb, ha nem.

– Megbánnád – mondom, és nézem, hogy megborzolja Zoe haját, aki ismét elvörösödik, ám ezúttal a rózsás pírnak semmi köze a szexuális célzásaihoz.

– No és te? – kérdezi Zoe-tól, aki megvonja a vállát. Tizenkét évesen az embernek megvan az az előnye, hogy kivághatja magát vállvonogatással meg egy szende mosollyal. – Gondold meg! – mondja Graham, és megvillantja dekadens mosolyát, makulátlanul fehér fogai úgy sorakoznak, mint a jól nevelt kisiskolások. Borostaárnyéka sejteti, hogy még nem borotválkozott, szeme lefelé fordul, Zoe-ra, aki a viláért sem néz rá. Nem azért, mert nem kedveli. Hanem mert nagyon is.

Elköszönünk, és kilépünk a házból az esőbe.

Munkába menet elkísérem Zoe-t az iskolába. A közeli katolikus iskolába jár, amely megbújik a súlyos, bizánci stílusú templom mellett. Kívülről szürke kő, nehéz faajtók, égbe nyúló, pompás kupola, belül csupa dísz, a faltól falig érő, aranyló freskóktól kezdve a színes üvegablakokon át a márványoltárig. Az iskola a templom mögött lapul, a szokásos téglaborításos iskolaépület játszótérrel és egy sereg gyerekekkel, akiknek egyforma, kockás egyenruháját színes esőköpeny rejti, és apró testük eltörpül a tömött hátizsákok alatt. Zoe épp csak motyogva köszön, és elillan mellőlem, én meg nézem a járda széléről, ahogy csatlakozik a többi hetedikeshez, és sietve bemennek a vízben tocsogó utcáról a száraz épületbe, és közben távol tartják magukat a kicsiktől – akik a szüleik lábába kapaszkodva erősködnek, hogy *nem akarnak* bemenni –, mintha valami ragályos kórban szenvednének.

Nézem, amíg el nem tűnik az épületben, aztán folytatom utam a Fullerton állomásra. Valahol útközben az eső – mintha nem lenne amúgy is elég kellemetlen – jégre vált, és azon kapom magam, hogy sután futok az utcán, pocsolyákon gázolok át, és koszos esővíz fröcsköli össze a lábamat.

Eszembe jut a lány meg a kisbabája, és azon tűnődöm, vajon most is kint vannak-e, az esőben ázva valahol?

Az állomásra érve a bérletemmel átmegyek a forgókeresztes kapun, majd fölrohanok a síkos lépcsőn a peronra, kíváncsian, hogy vajon látom-e őket, a lányt meg a kisbabát, de nincsenek ott. Természetesen örülök, hogy anya és gyermeke nem áll a peronon ebben a szörnyű időben, ám ez újabb kérdést vet föl: hol lehetnek, és ami még fontosabb, biztos helyen vannak-e? Száraz helyen? Meleg helyen? Felemás érzés. Türelmetlenül várom a vonatot, aztán amikor megérkezik,

fölszállok, és szemem az ablakra tapad, félig-meddig arra számítok, hogy bármely pillanatban fölbukkanhatnak: a khakizöld kabát meg a fűzős bakancs, az öreg bőrkoffer és az ázott, rózsaszín polártakaró, a gyerek pelyhes buksija, fogatlan mosolya.

Az oktatóközpontba egy csoport harmadikos érkezik: tanulmányi kirándulás. Maroknyi önkéntessel verseket olvasunk a gyerekeknek, majd a gyerekek is megpróbálkoznak az írással, illetve műveik illusztrálásával, aminek eredményét a kalandvágyóbbak meg is osztják társaikkal. A központba érkező diákok többnyire a város szegényebb negyedeiből jönnek, javarészt afroamerikai vagy latin származásúak. Sokuk mögött alacsony jövedelmű család áll, akik odahaza valamilyen más nyelven – spanyol, lengyel, kínai – beszélnek, nem angolul.

A gyerekek jó része olyan családból jön, ahol mindkét szülő dolgozik, már amennyiben ketten vannak. Mert sok a csonka család. Kulcsos gyerekek, akik egyedül töltik a délutánokat és az estét. Elhanyagolják őket, mert égetőbb szükségletekről kell gondoskodni: táplálékról és lakhatásról, hogy pontosak legyünk. Az intézetünkben töltött délelőtt többről szól, mint az írni-olvasni tudás és hogy megszerettessük velük a szonetteket meg a haikut. A kétségekről szól, amelyek elfogják őket, miközben belépnek az ajtón, és csendesen dohognak az előttük álló feladaton, és a határozottságról, amellyel távoznak, miután néhány órán keresztül keményen dolgoztak, és élvezték munkatársaik osztatlan figyelmét.

Ám miután a diákok elmennek, gondolataim visszakanyarodnak a lányhoz meg a kisbabához.

Ebédidőre az eső „most esik vagy nem esik?” szítalássá csendesül. Fölveszem az esőkabátomat, és kimegyek, végignyargalok a State Streeten, és miközben valami egészséges müzliszeletet majszolok ebéd helyett, a könyvtárba tartok, hogy elhozzak egy könyvtárközi kölcsönzéssel kikért könyvet. Abszolút imádom a könyvtárat a napfényes átriummal (bár ma nem napfényes), a groteszk gránit vízköpőkkel és a millió meg millió könyvvel. Imádom a könyvtár csendjét, hogy kaput nyit a tudásra, a francia nyelvre és a középkori történelemre, a vízgépészetre és a tündérmesékre, a tanulás egyszerű formájára – a könyvekre –, amely rohamos sebességgel adja át helyét a modern technikának.

Megállok egy otthontalan nő mellett, aki a vörös téglás épület falának támaszkodik, és bankjegyeket nyomok a kinyújtott tenyerébe. Amikor rám mosolyog, látom, hogy sok foga hiányzik, fejét vékony, fekete sapka fedi, amelynek melegen kellene tartania. Köszönömöt motyog, artikulatlanul és nehezen érthetőn, ami foga megvan, az fekete, gyanítom, a metamfetamintól.

Megtalálom a könyvemet a félretett könyvek polcán, aztán mozgólépcsők sorát igénybe véve fölmegek a hetedikre, biztonsági őrk és tanulmányi kiránduláson levő kisiskolások mellett haladok el, ténfergő férfiak és túlságosan hangosan beszélgető nők mellett. A könyvtár meleg és nyugodt, hívogató, ahogy megközelítem az irodalmi részleget, hogy valami szórakoztató olvasmányt keressek, a legújabb *The New York Times*-bestsellert.

És ott meglátom a lányt a kisbabával, törökülésben ül az irodalmi polcok között, a baba az ölében, feje a térdére támasztva. A bőrrönd mellette áll a földön. A lány, úgy tűnik, örül, hogy egy időre megszabadult a terhétől. Khakizöld kabátja zsebéből cumisüveget húz elő, bedugja a jámbor gyerek ajkai közé. Levesz egy könyvet az alsó polcról, és – miközben besurranok a polc másik oldalára, lekapok valami sci-fi thrillert a polcról, és a negyvenhetedik oldalra lapozok – hallom, hogy az *Anne otthonra talál* című regényből olvas föl halkán, miközben a kisbaba talpát simogatja.

A gyerek végtelenül csendes. A fémpolcon átkukucskálva nézem, ahogy elfogyasztja a cumisüveg tartalmát, míg csupán buborékok maradnak az alján, és közben elnehezül a szemhéja, lassan, nagyon lassan lecsukódik, teste álomba merül, teljesen mozdulatlan, egy-két önkéntelen rebbenést leszámítva. Az anyja tovább olvas, tovább simogatja mutató- és hüvelykujjával a parányi lábujjakat, és hirtelen egy nagyon meghitt pillanatot lesek meg anya és gyermeke között.

Megjelenik egy könyvtáros.

– Segíthetek? Keres valamit? – kérdezi, és összerándulok, szorongatom a sci-fi thrillert a kezemben. Szégyellem magam, mint akit rajtakaptak, a kabátomról még csöpög az esővíz. A könyvtáros elmosolyodik, vonásai lágyak, kedvesek.

– Nem – mondom gyorsan, halkán. Nem akarom fölébreszteni a gyereket. Suttogok. – Nem,

már megtaláltam. – Azzal a mozgólépcsőhöz sietek, le a földszintre, hogy kikölcsönözzem az új könyvem.

Munkából hazafelé megállok a videotékánál, és kiveszek egy csajos filmet Zoe-nak és magamnak, meg egy doboz mikróban elkészíthető pattogatott kukoricát, zsírmenteset. Chris mindig is sokat volt úton. Kislányként Zoe-t eléggé megviselte, hogy az apja „egyik percben itt van, a másikban nincs”. Amikor távol volt, mókás dolgokat csináltunk együtt, ha már nem lehetünk apával. Filmet néztünk, beköltözött a nagy ágyba, palacsintát sütöttünk vacsorára, történeteket találtunk ki arról, hogy Chris időutazó (ami izgalmas), nem pedig utazó befektetési bankár (ami unalmas).

Lifttel fölmegek a régi építésű ház ötödik emeletére. A lakásba belépve kísérteties csönd, furcsa sötétség fogad. Általában Zoe ordító magnója üdvözl. De ma este csönd van. Felkapcsolok egy lámpát a nappaliban, nevéen szólítom. Bekopogok a szobájába. Látom, hogy fény szűrődik ki az ajtó alatt, de nem jön válasz. Benyitok.

Zoe még a kockás egyenruhában – ami ritkaságszámba megy manapság – elterülve fekszik a keményfa padlót fedő krémszínű szőnyegen. Az uniformist rendszerint azonnal lecseréli valami tarkára, flitteresre vagy strasszal díszítettre, abban a pillanatban, ahogy belép az ajtón. Látom, hogy lélegzik – *alszik* –, úgyhogy nem pánikolok. De figyelem, ahogyan sárga mappáját szorongatja a karjában, ahogyan céltalanul hever a padlón, mintha a teste hirtelen túl nehézvé vált volna, és nem tudta volna megtartani. Egy plüssakaróba van csavarodva, feje alatt egy *Hugs & Kisses* feliratú díszpárna. A radiátor, amelyet Chris vett neki, miután annyit panaszkodott, hogy hideg van a szobájában, huszonhat fokra van állítva. Olyan meleg van, mint egy kemencében, egy sütőben, és Zoe, aki csupán kétlábnyira fekszik, megsül. Az arca kipirult, kész csoda, hogy a takaró nem kapott lángra. Gyorsan megnyomom a gombot, kikapcsolom a készüléket, de még órákba fog telni, mire lehűl a szoba.

Körbejártatom a szemem a szobában, Zoe morogna érte, ha ébren lenne, a nyerstégla falon, ami más, véletlenszerű helyeken is megjelenik a lakásban, és ami miatt – vonta le a következtetést Chris – Zoe szobája oly hideg; a bevetetlen baldachinos ágyon a foltvarrásos paplannal; tinédzser sztárok és trópusi paradicsomok kiragasztott poszterein. A hátizsákja a földön hever, kiömlik a tartalma, a müzliszelet, amit reggel nyomtam a kezébe iskola utáni nasinak, érintetlenül hever. A padlón szétdobálva összegyűrt üzenetek az osztálytársaitól. A macskák odabújtak mellé, potyáznak a lázas hőségben.

Végigsimítok hosszú haján, csendesen nevéen szólítom, egyszer, majd másodszor is. Amikor fölébred, nyomban fölül, tágra nyitott szemel, mintha rajtakaptam volna valamin. Valami rosszon. Talpra ugrik, a macskák is föltápászkodnak, és az ágyra dobja a takarót.

– Fáradt voltam – magyarázkodik, és a pillantása körbecikázik a szobában, vajon milyen kifogásolnivalót találtam. Semmilyen. Majdnem hét óra van, és odakint, valahol a sötét, kövér felhők mögött kezd lemenni a nap. San Franciscóban Chris valószínűleg most ül le egy pazarló vacsorához valami extravagáns étteremben, és Cassidy Knudsent szemléli az asztal fölött. Elhessegetem a gondolatot.

– Akkor örülök, hogy lepihentél – mondom, és gyűrött arcát, kimerült, barna szemét nézem. – Milyen napod volt?

– Jó – felel, és fölkapja a földről a sárga mappát. Úgy kapaszkodik bele, mint egy kismajom az anyja bundájába.

– Megjött Mrs. Peters?

– Nem.

– Akkor komolyan beteg lehet. – Úgy látszik, idén később tetőzik az influenzaszезon. – Ugyanaz helyettesítette? A *banya*?

Zoe bólogat. Igen. A *banya*.

– Készíték vacsorát – mondom, de meglepő módon Zoe közli:

– Már ettem.

– Ó.

- Éhes voltam. Iskola után. Nem tudtam, mikor jössz haza.
- Helyes – mondom neki. – Mit ettél?
- Grillezett sajtót – felel, majd a rend kedvéért hozzáteszi: – és egy almát.
- Oké.

Rádöbbenek, hogy még mindig esőkabátot és gumicsizmát viselek, és még mindig át van vetve a vállamon a táskám. Izgatottan belenyúlok, és előhúzó a filmet meg a pattogatott kukoricát.

- Van kedved mozizni? – kérdezem. – Csak te meg én.

Hallgat, az arca kifejezéstelen, nincs rajta lelkes mosoly, az én bohóckodásomhoz hasonlatos. Érzem a visszautasítást jóval azelőtt, hogy elhangzik.

- Csak... – kezdi – holnap dogát írunk. Statisztikából.

Visszadobom a filmet a táskámba. Ennyit az ötletéről.

- Akkor segítetek készülni – ajánlom.
- Nem kell. Csináltam tanulókártyákat.

Próbálok nem túlságosan a szívemre venni, mert tudom, volt idő, amikor én is tizenkét éves voltam – vagy tizenhat vagy tizenhét –, és inkább mentem volna fogorvoshoz, mintsem hogy az anyámmal töltsem az időmet.

Bólogatok.

– Oké – mondom, és kisurranok a szobából. Ő pedig, csöndesen, mint egy kisegér, bezárja mögöttem az ajtót, és ráfordítja a kulcsot.

CHRIS

Egy szállodai szobában ülünk: Henry, Tom, Cassidy és én. Az én szobámban. A tévé tetején egy doboz félig elfogyasztott pepperonis pizza (hús!), nyitott üdítős dobozok mindenfelé. Henry a fürdőben dekkol, szorulása lehet, gondolom, amilyen régóta bent van. Tom telefonál a sarokban, fülére szorított ujjal, hogy hallja a másik felet. Az ágyamon kör- és oszlopdigramok szétszórva, használt papírtányérok mindenütt, az asztalon, a padlón. Cassidy tányérja az éjjeliszekrényen áll, az, amelyiken csinos kis kupacot képez a pizzáról leszedegedett pepperoni a diétás üdítő doboza mellett. Elcsórok egy darab pepperonit, a számba tömöm, és amikor rám néz, megvonom a vállam.

– Mi az? Heidi mostanában vegetáriánus. Kezdek fehérjehiányos lenni.

– És az a New York strip steak nem csillapította a sóvárgást? – kérdezi. Mosolyog. Játékosan.

Cassidy Knudsen a húszas éveiben jár, a húszas évei végén, frissen szerzett MBA-diplomával. Kábé tíz hónapja dolgozik nálunk. Egy istenverte zseni, de nem az idegesítő csudabogár fajtából. Az a fajta, akinek a szájából még az olyan szavak, mint *fiduciárius* és *ellenügylet* is ténylegesen értelmesen hangzanak. Olyan, mint egy lámpaoszlop, magas és vékony, a tetején egy fénylő gömbbel.

– Ha azt akartam volna, hogy itt legyen a feleségem, elhoztam volna.

Az ágyam szélén ül. Szűk szoknyát visel nyolccentis sarkú cipővel. Egy olyan alkatú nőnek, mint Cassidy, nincs szüksége nyolccentis túsarkakra, amitől még merészebb az egész. Beletúr sima bubiformára vágott, pezsgőszínű hajába, és azt mondja:

– Touché.

Odakint San Francisco sziluettje fénylik az estében. A súlyos szállodai függönyök szét vannak húzva. A megfelelő szögből nézve látszik a Transamerica Pyramid, a California Street 555. és a San Franciscó-i öböl. Kilenc óra lehet. A szomszéd szobában hangosan szól a tévé, szezon előtti baseballmeccs hangjai szűrődnek át a falon. Elcsenek még egy darab pepperonit Cassidy tányérjáról, és fülelek: a Giants 3:2-re vezet.

Előbukkan Henry a fürdőből, és mind igyekszünk nem tudomást venni a szagról, ami követi.

– Chris – mondja, és kinyújtott kézzel elém tartja a telefonját. Vajon megmosta a kezét? Lehet, hogy egész idő alatt telefonált, amíg odabent volt? Henry nem éppen finom alak. Most is, ahogy kijön a fürdőből, látom, hogy nincs fölhúzva a slicce, és szólnék is neki, ha nem épp most büdösítette volna be a szobámat. – Aaron Swindler veled akar beszélni. – Kiveszem a kezéből a telefont, nézem, ahogy fölmarkol egy újabb szelet pizzát, és pillanatok alatt elmegy az étvágyam.

Nem véletlen, hogy a leendő ügyfél vezetékneve Swindler. Előveszem a legmeggyőzőbb hangomat, és a zsúfolt szállodai szoba rám eső sarkába ballagok.

– Mr. Swindler – mondom. – Hát mi újság az Óriások háza táján? – Bár a szomszéd szobából hallatszó hujjogató alapján a Giants épp nem áll nyerésre.

Nem akartam én mindig befektetési bankár lenni. Hatévesen még mindenféle fellengzős célom volt: úrhajós, profi kosaras, borbély (akkoriban fellengzősnek tűnt, olyasminek, mint egy sebész – haj vonatkozásában). Ahogy idősebb lettem, már nem annyira a szakma maga érdekelt, mint inkább az, hogy mennyit fizet. Luxuslakásról ábrándoztam a milliomosnegyedben, menő sportkocsiról, arról, hogy fölnéznek rám az emberek. Gondolataim az ügyvédek, orvosok és pilóták felé fordultak, de ezek egyike sem érdekelt. Mire eljött a főiskola ideje, annyira mániámmá vált a pénz, hogy a pénzügyet választottam főszakomnak. Úgy éreztem, így helyes. Hogy egy csapat hasonlóan elkényeztetett kölyökkel járjak együtt órákra, ahol a pénzről beszélünk. Pénz, pénz, pénz.

Utólag visszatekintve alighanem ez ragadott meg legjobban Heidiben, amikor megismerkedtünk. Ellentétben minden más ismerőssel, Heidit nem izgatta a pénz. Őt a pénz hiánya izgatta, a nincstelenek a tehetősekkel szemben, miközben engem mindig is csak a tehetősek érdekeltek.

Kinek van a legtöbb pénze, és én hogyan tehetném rá a mancsomat legalább egy részére?

Aaron Swindler származtatott ügyletekről fecseg és fecseg, amikor a szoba másik végéből meghallom a saját telefonom csörgését, amely a csíkos ágytakarón hever Cassidy és most már Henry mellett, aki negyven és jellemzően nőtlen, és leplezetlenül bámulja a fényes harisnyát a lábán. Fontos hívást várok, olyat, melyet nem szalaszthatok el, úgyhogy intek neki, hogy vegye föl, és hallom, ahogy Cassidy negédesen csiripel a mikrofonba:

– Szia, Heidi!

Leeresztek, mint egy lufi a parti végére. *A francba.* Feltartott ujjal jelzek Cassidynek – *várj!* –, de mivel Aaron Swindler nem képes leszállni a rohadt származtatott ügyletekről, kénytelen vagyok végighallgatni a hosszúra nyúló társalgást a feleségem és Cassidy között a repülőútról, a drága steakhouse-ban elköltött vacsoráról meg az istenátka időjárásról.

Heidi egészen pontosan háromszor találkozott Cassidyvel. Tudom, mert minden egyes alkalom után megkaptam a néma szemrehányást, mintha bármi közöm lenne ahhoz, hogy fölvevtek a csapatunkba vagy – ha már itt tartunk – ahhoz, hogy jól néz ki. Múlt nyáron találkoztak először egy céges pikniken a botanikus kertben. Addig nem említettem Heidinek. Talán hat hete dolgozhatott nálunk. Nem tartottam szükségesnek, hogy beszéljek róla. Sem bölcsnek. Ám amikor Cassidy ellibegett mellettünk egy pánt nélküli, hosszú nyári ruhában – miközben mi egy juharfa árnyékában kerestünk menedéket a harminckét fokban, izzadságban és önundorban úszva –, láttam, hogy Heidi feszengve markolássza a nyilvánvalóan átizzadt farmerszoknyáját meg blúzáját, és az önbizalma utolsó foszlánya is szertefoszlik.

– Ki volt ez? – kérdezte később, miután túlestünk a hamis mosolyokon és „örülök, hogy megismerhetem”-eken, és Cassidy továbbsétált egy újabb boldog házasságot keresve, amelyet feldúlhat. – A titkárnőd?

Sosem tudtam meg, mit akart ezzel mondani, hogy jobb vagy rosszabb lett volna, ha Cassidy Knudsen ténylegesen a titkárnőm lenne.

Később, otthon, rajtakaptam Heidit, amint jelentéktelen ősz hajszálakat szed ki a hajából egy csipesszel. Hamarosan piperecikkek lepték el az öltözőasztalunkat, ránctalanító hatóanyagokkal és fiatalító ígéretekkkel teli kenceficék.

Ez jut eszembe, miközben visszaadom Henrynek a telefonját egy jó hangos „Tessék, Henry!” kíséretében, hogy odahaza, Chicagóban Heidi hallja, nem kettesben vagyunk Cassidyvel, majd kimenekülök a folyosóra a saját készülékemmel. Senki ne értse félre, Heidi szép asszony. Gyönyörű. Senki sem gondolná, hogy egy évtized van közte és Cassidy között.

Ám Heidi tudja.

– Szia – mondom.

– Ez meg mi volt? – kérdezi. Elképzelem, ahogy az ágyban ül otthon, pizsamában, piros flanel, vagy esetleg a pöttyös hálóingben, melyet Zoe választott a születésnapjára. A hálószobai tévé a hírcsatornára állítva, a laptopja keresztbe a térdén. A haja föltűzve valami szarkafészekbe – csak ne hulljon a szemébe, az a lényeg – miközben a netet böngészi, információt gyűjt Dharavi nyomornegyedéről vagy szegénységi statisztikákat a nagyvilágból. Nem tudom. Lehet, hogy amikor nem vagyok otthon, pornót néz. Nem. Meggondolom magam. Heidi nem tesz ilyet. Annál neki sokkal jobb az ízlése. Talán valami praktikus felhasználási módot keres a vegán húsmorzsaléknak. Macskakaja? *Macskaalom?*

– Micsoda? – kérdezek vissza bugyután. Mintha nem tudnám. A szállodai folyosó falát a világ legrondább tapétája borítja, valami piros, geometrikus minta, amitől megfájdul a fejem.

– Hogy Cassidy vette föl a telefonodat.

– Ó, az. – Elmondom neki, hogy épp Aaron Swindlerrel beszéltem, aztán amilyen gyorsan csak tudom, másra terelem a szót, bedobom az első kérdést, ami eszembe jut: – Még mindig esik odahaza? – Nincs is az időjárásnál hétköznapibb téma.

Esett. Egész nap.

– Hogyhogy még fönn vagy ilyen későn? – Otthon már elmúlt tizenegy óra.

– Nem tudtam elaludni – feleli.

– Mert hiányzom neked – mondom, bár mindketten tudjuk, hogy nem erről van szó.

Jó eséllyel többet vagyok úton, mint odahaza, és ez így megy, amióta járni kezdtünk. Heidi megszokta, hogy távol vagyok. A megszépítő távolság, ahogy a mondás tartja. Legalábbis ezt szokta felhozni, amikor megkérdezem, hogy hiányzom-e neki. Szerintem titokban örül, hogy nem kell osztoznia az ágyon. Hajlamos hason aludni – és ellopni a takarót –, lehetőleg átlósan keresztbe. A mi kapcsolatunknak egyszerűen jól tesz, ha én egy szállodában éjszakázom.

– Persze – mondja. Aztán amint az várható volt: – A megszépítő távolság.

– Honnan származik ez? – kérdezem.

– Nem tudom. – Hallom, ahogy az ujjai járnak a billentyűkön. Kopp, kopp, kopp. – Hogy mentek a dolgok?

– Mentek – felelem, remélve, hogy megelégszik ennyivel.

Persze nem. Az én Heidim nem.

– Csak mentek? – firtatja, és kénytelen vagyok beszámolni neki az eső miatt késve induló járatról, a turbulenciákról meg egy pohár kiömlött narancsléről, a Fisherman's Wharfon elköltött ebédről egy ügyféllel, arról, miért nem kedvelem Aaron Swindlert.

Ám amikor őt kérdezem, hogyan telt a napja, Zoe-ról kezd beszélni.

– Furán viselkedik – mondja.

Elnevetem magam. Végigcsúsztatom a hátam a piros, geometrikus mintázaton, és leülök a földre.

– Tizenkét éves, Heidi – mondom. – Az a normális, ha fura.

– Ledőlt délután.

– Ezek szerint fáradt volt.

– Tizenkét éves, Chris. A tizenkét évesek nem szundikálnak délután.

– Talán beteg lesz. Tudod, influenzás. Állítólag járvány van.

– Lehet – hagyja rám, de aztán: – Nem látszott betegnek.

– Nem tudom, Heidi. Rég voltam tizenkét éves. Egyébként is, pasi vagyok. Nem tudom. Talán csak növésben van. Vagy valami pubertással kapcsolatos dolog. Vagy egyszerűen nem aludt jól az éjszaka.

Szinte hallom, ahogy Heidinek leesik az álla.

– Gondolod, hogy Zoe elérte a *pubertást*? – kérdezi. Ha Heidin múlna, Zoe sosem lépne túl a pelenkás és rugdalózós korszakon. Meg se várja, hogy válaszoljak. – Nem – mondja, ő már el is döntötte. – Még nem. Még nem is kezdett menstruálni.

Összerándulok. Utálom ezt a szót. *Menstruálás. Menstruáció. Havibaj.* Az elképzelés, hogy a lányom tampon használ – vagy hogy nekem erről kell hallanom –, rettegéssel tölt el.

– Kérdezd meg Jennifert – ajánlom. – Kérdezd meg tőle, hogy Taylor elkezdett-e már – elfintorodok, és kipréselem magamból: – *menstruálni.* – Tudom, milyenek a nők. Egy kis bajtársiasság mindent rendbe hoz. Ha Taylor is belépett a pubertáskorba, és Heidi meg Jennifer kitárgyalhatják telefonon meg sms-ben a megjelenő szeméremszőrzetet és a sportmelltartókat, akkor minden rendben lesz.

– Úgy lesz – jelenti ki határozottan. – Jó ötlet. Beszélek Jenniferrel. – Nyugodt a hangja, az aggodalmas gondolatokat, amelyek a lelkét nyomják, egyelőre félretette. Elképzelem, hogy kikapcsolja a laptopot, az ágy rám eső felére teszi. Hálópajtás. – Chris – mondja.

– Igen?

De meggondolja magát.

– Nem érdekes.

– Mi az? – firtatom. Egy pár jön végig a folyosón kéz a kézben. Behúzó a lábam, hogy elférjenek. Az asszony fenséges hangon azt mondja: „Elnézést, uram!”, és én biccentek válasz gyanánt. Legalább hatvanöt évesek lehetnek, és még mindig kézen fogva járnak. Nézem őket egyforma khakiszövet nadrágjukban és tavaszi kabátjukban, és arra gondolok, hogy Heidivel nem szoktuk fogni egymás kezét. Olyanok vagyunk, mint egy autó kerekei: szinkronban, de önállóan létezőnk.